

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Eva Vázquez

La pobresa i la llum

Molt abans d'haver llegit Albert Camus, ja el pressentia com un company afectuós. Devia ser per aquelles fotografies seves tan divulgades, una mica diminut dins la gavardina o arronsat dins les solapes de l'abric per resistir el fred de París amb la cigarreta als llavis, que recordaven tant els papers de detectiu descregut i finalment redimit de Humphrey Bogart, o perquè representava, en la França de l'ocupació i la postguerra, una enteresa fèrria i més aviat solitària enfront dels dictats morals que pretenien encarnar, una mica escandalosament, la parella Sartre-Beauvoir. Vaig començar, més o menys com tothom, per *La pesta* i *L'estranger*, que no han perdut, per desgràcia, ni gota d'actualitat, però m'hi vaig rendir amb *El primer home*, la seva novel·la inacabada, que recuperarà aquest any Raig Verd, i l'he redescobert fa poc amb els assajos primerencs d'*El revers i l'anvers*, traduïts per Pol Guerrero per a Leonard Muntaner, que el 2018 ja ens va oferir en català les *Cartes a un amic alemany*, un llibre que faria molt de favor a Putin si es molestés a llegir abans d'anar a dormir. Obra primerenca que l'havia avergonyit fins que, just després de rebre el Nobel, va voler recuperar-la com el testimoni latent de les que escriuria després, *El revers i l'anvers* són les impressions d'aquell "món de pobresa i de llum" que va formar-lo a Alger en la convicció que "totes les meves accions em lliguen al món", que fins i tot en la desesperança s'ha d'estar disponible per a la felicitat, i que un artista no fa altra cosa que "acostar-se al seu propi centre i, a continuació, mirar de mantenir-s'hi".

EDITORIAL

Normalització digital, amb l'Aina

El govern ha engegat una nova eina per mirar de facilitar que les plataformes digitals puguin utilitzar el català, i que els ginys d'internet, els navegadors, els assistents de veu, els traductors automàtics etc., en definitiva tot el món digital, disposi de prou expressions, paraules i terminologia perquè la llengua no quedi arraconada en aquest àmbit cada cop més present en la vida diària. El projecte Aina busca facilitar l'ús del català a les plataformes digitals, perquè cada cop més persones les emprin per comunicar-se i per informar-se, i massa sovint han de canviar de llengua en fer-ho. L'objectiu és que les màquines parlin català i que ens hi puguem adreçar també, un dret i fet ara residuals. La campanya

per recollir veus, frases, expressions i formes dialectals enriqueix la base de dades de què disposaran les plataformes, facilitarà que l'usin les empreses en els seus projectes i puguin comercialitzar-los amb reconeixement de veu en català.

El nom fa la cosa en aquest cas. La conselleria de Polítiques Digitals ha triat Aina en honor d'Aina Moll, la primera directora general de Política Lingüística i impulsora de la Norma, la primera campanya que va promoure el català en tots els àmbits i en va escampar l'ús de manera habitual, als anys vuitanta i noranta. Si la Generalitat va centrar l'esforç lingüístic del final del segle XX en la normalització, la immersió educativa

i la televisió en català, ara ens calen eines digitals. Un àmbit de l'actual emergència lingüística és la incomprensió digital. Promoure que internet, que les màquines, parlin en català i no haver de canviar de llengua ens permetrà continuar entenent el món a través de la nostra llengua, com en el seu moment va ser decisiu el domini .cat o la Viquipèdia en català. Aina comença amb AI, l'abreviació en anglès d'intel·ligència artificial, el món al qual es dirigeix. Com va recordar el vicepresident Puigneró en la presentació del projecte a les entitats que, com El Punt Avui, lluitem per la supervivència del català. "La llengua no ens la regalarà ningú. L'hauré de guanyar dia a dia", va dir al seu dia l'escriptor Joan Fuster.

La foto

El carnaval més glamurós. A Venècia ja fa dies que celebren les festes vinculades al carnaval amb vestits plens de glamur per tota la ciutat italiana dels canals ■ EFE

La frase del dia

Kamala Harris

VICEPRESIDENTA DELS ESTATS UNITS

“L'objectiu és trobar un paquet de mesures que ajudi a dissuadir Rússia d'envair una nació sobirana”

Keep calm

Encara no hem vist *Alcarràs*, però el jurat del Berlin Film Festival 2022 sí que ho ha fet i li ha agraït tant que li ha concedit l'Os d'Or. El primer que s'ha dit, i ja em disculparan però no està gens malament repetir-ho tant com calgui, és que no cal canviar de llengua per assolir un èxit internacional. Tantes vegades se'ns ha preguntat per què escrivim o cantem o fem negocis o impartim classes a la universitat en català, quan amb el castellà (o el francès) arribaríem molt més lluny, que alguns s'ho havien arribat a creure. Només cal veure quants adolescents catalans aspirants a *tik-tokers* canvien al castellà amb l'errònia creença que tin-

Alcarràs i la modernitat

David Marín

dran llavors una audiència de milers i milers de persones. Doncs bé, el que sospitàvem: en el món real (i Berlín és una ciutat del món real) no cal pagar cap peatge lingüístic per poder arribar a tot arreu. Només cal fer les coses bé. Una altra cosa és el Congrés dels Diputats, o el Parlament Europeu. Però ara parlàvem del món real, i al món real no penalitza parlar allò que parles ni ser allò que ets.

Perquè la pel·lícula, pel que expliquen els que ja l'han pogut veure, també mostra allò que ets. *Alcarràs* és un poble agrícola del Segrià, molt a prop de la frontera administrativa amb Aragó, i el film de Carla Simón retrata els canvis

en el món rural a través d'una família que és a punt d'arrencar els presseguers que han treballat des de generacions, perquè una gran empresa elèctrica hi planti un camp d'energia solar. Això es pot fer –i el premi berlinès ho demostra– sense necessitat de renunciar a l'accent de Ponent. Sense folkloritzar ni idealitzar el món rural. Sense convertir-lo en una bala de palla on fer-se fotos els diumenges. Mostrant una societat tal com és en realitat, indistinta de la urbana, en crisi permanent, sotmesa a les mateixes i contínues transformacions culturals, econòmiques i d'identitat que ens porta el viatge, a vegades absurd, cap a la modernitat.